

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 27.06.2022 r. Dyrektor Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA w W. odmówił W. P., na podstawie art. 33 ust. 1 pkt. 1 oraz art.32 ust. 1 pkt. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...)Skarbowe i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r. poz. 723 z późn. zm. - zwanej dalej ustawą zaopatrzeniową), ponownego ustalenia wysokości policyjnej emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ emerytalny przytoczył treść art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, (...) Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, (...)Skarbowe i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r. poz. 723 z późn. zm. - zwanej dalej ustawą zaopatrzeniową), zgodnie z którym decyzja organu emerytalnego ustalająca prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ulega uchyleciu lub zmianie na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli zostaną przedstawione nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności faktyczne, które mają wpływ na prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia.

Organ argumentował, że organ emerytalny nie ma ustawowych uprawnień do przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w sprawie służby na rzecz totalitarnego państwa, ani też nie jest instytucją właściwą w zakresie definiowania tej służby, organ emerytalny nie dysponuje aktami osobowymi funkcjonariuszy, wnioskodawca nie wniósł odwołania od decyzji z dnia 6.06.2017 r.

Stwierdził także, że wniosek ubezpieczonego o ponowne przeliczenie jego emerytury nie zawiera nowych dowodów lub nowych okoliczności, które miałyby wpływ na wysokość świadczenia.

(decyzja k. nienum. akt MSWiA)

W. P., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, odwołał się od powyższej decyzji, zarzucając, że została wydana:

1) na podstawie przepisów ustawy niezgodnych z Konstytucją RP z 2 kwietnia 1997 r., a także Konwencją Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, sporządzoną w R. 4 listopada 1950 r. (dalej EKPC), a w tym w szczególności art. 1 ustawy z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin, a w konsekwencji stanowi podstawę skarżonej decyzji art. 15c oraz art. 13 ust. 1 lit 1c w związku z art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin - są niezgodne z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 ust. 1 i ust. 2, art. 67 ust. 1 w zw. z art. 31 ust. 3, art. 42 oraz art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a także z art. 6 i 8, art. 14 EKPC, art. 1 Protokołu Nr (...) do EKPC, co powoduje oczywistą niezgodność z wymienionymi przepisami skarżonej decyzji;

2) z naruszeniem art. 13 b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej poprzez błędną jego interpretację, polegającą na dokonaniu wykładni pojęcia „służby na rzecz totalitarnego państwa” określonego w art. 13b ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej bez uwzględnienia wszystkich okoliczności sprawy, w tym także indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka;

3) z naruszeniem art. 33 ust. 1 pkt 1 i pkt 6 ustawy zaopatrzeniowej, poprzez ich niezastosowanie w sytuacji, gdy w sprawie niniejszej zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 33 ust. 1 pkt 1 i pkt 6 ustawy zaopatrzeniowej.

W konkluzji odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez nakazanie pozwanemu ponownego przeliczenia przysługującego mu świadczenia z pominięciem art. 15c ustawy zaopatrzeniowej od dnia 4.04.2022 r. oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

(odwołanie k. 4)

W odpowiedzi na odwołanie Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., reprezentowany przez radcę prawnego, wniósł o jego oddalenie podtrzymując w całości stanowisko, jak w zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie k. 10)

W piśmie procesowym z 16.01.2023 r. wnioskodawca podniósł, że nowym dowodem, o jakim mowa w art. 33 ust. 1 pkt. 1 są akta osobowe, natomiast nową okolicznością jest uchwała SN w sprawie III UZP 1/20 . Podniósł, że w sprawie zachodzi przesłanka określona w art. 33 ust. 1 pkt. 1, a także art. 33 ust. 1 pkt.6 ustawy zaopatrzeniowej.

(pismo procesowe pełnomocnika odwołującego się k. 23)

Postanowieniem z dnia 2 lutego 2023 r. Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 461 §3 k.p.c., przekazał sprawę do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Okręgowemu w Łodzi. (postanowienie k. 30)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W. P. urodził się 20.04.1945 roku. (bezsporne)

Wnioskodawca w okresie 1.01.1984 – 1.07.1990 zajmował stanowisko technika w Wydziale Łączności Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Ł.. Z treści dokumentów osobowych wnioskodawcy nie wynika, by w wyżej wskazanym okresie podjął on bez wiedzy i zgody przełożonych czynną współpracę z osobami lub organizacjami działającymi na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

(pismo z IPN k.20)

Wnioskodawca zajmował się montażem radiotelefonów, remontami sprzętu, konserwacją. Nie miał kontaktu z opozycją ani klerem, nie toczyło się w stosunku do niego żadne postępowanie. Z opinii służbowej za okres 1971 r zgłaszano zastrzeżenia co do umiejętności teoretycznych i praktycznych wnioskodawcy. Z opinii za 1972 r wynika, że jego umiejętności nie uległy poprawie. Wskazywano, m.in. , że opiniowany nie zapewnia pracy operacyjnej w telegrafii z powodu niskiego poziomu odbioru i małej praktyki pracy na klucz w sieciach radiowych. W kolejnych opiniach potwierdzono poprawę. Zarzucano mu niedostateczną znajomość zagadnień polityczno – społecznych, samowolne porzucenie służby na 3 godziny. W 1977 r zauważono znaczącą poprawę. W maju 1991 r złożył wniosek o zwolnienie ze służby w związku z przejściem na emeryturę.

(zeznania wnioskodawcy – e – prot. 00:05:56 w zw. Z 00:01:08, opinie, wniosek w zał. Aktach osobowych)

Wydział Łączności realizował zadania techniczne związane z zapewnieniem właściwej pracy urządzeń łączności przewodowej i radiowej, będących w dyspozycji jednostek i komórek MO i SB, władz politycznych i administracyjnych. Zajmował się organizowaniem, zabezpieczeniem, nadzorem wymiany i transportu przesyłek listowych, których ekspedycja podlegała poczcie specjalnej .

(pismo IPN – k. 51)

Decyzją z 4.06. 1991 r. W. P. uzyskał prawo do emerytury policyjnej.

(okoliczność bezsporna, a nadto decyzja k. 11 akt MSWiA)

W dniu 6.04. 2017 r. Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu Oddziałowe Archiwum IPN w Ł. wystawił informację, w której wskazał, że W. P. w okresie od 1.01. 1984 r. do 1.07. 1990 r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin – art. 13b ust. 1 pkt.5 lit.d tiret.8/ (Dz. U. z 2016 r. poz. 708, z późn. zm.). (pismo IPN – k. nienum. akt MSWiA)

Decyzją z dnia 6 czerwca 2017 r. o ponownym ustaleniu wysokości emerytury Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji ponownie ustalił wysokość świadczenia emerytalnego W. P. od 1 października 2017 r. W decyzji wskazano, że podstawę wymiaru świadczenia stanowi kwota 3365,90 zł. Emerytura wynosi 58,28 % podstawy wymiaru, a jej łączna wysokość wynosi 1961,65 zł.

Jako podstawę prawną decyzji wskazano przepisy art. 15c w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz. 708, z późn. zm. dalej jako ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy) oraz otrzymaną z IPN Informację z dnia 10 marca 2017 r.

(decyzja k. nienum. akt MSWiA)

Wnioskodawca nie odwoływał się od tej decyzji. Uważał, że sprawa zostanie ogólnie załatwiona. (okoliczność przyznana)

W dniu 4 kwietnia 2022 r. wnioskodawca wystąpił z wnioskiem o ponowne przeliczenie przysługujących świadczeń, w związku z utrwalonym orzecznictwem sądów ubezpieczeń społecznych, z uwzględnieniem wytycznych wyrażonych w uchwale SN z dnia 16 września 2020 r, III UZP 1/20, i przyjętego tam rozumienia służby na rzecz totalitarnego państwa. (wniosek – k. nienum. akt MSWiA)

Zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzją Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. odmówił wnioskodawcy ponownego ustalenia wysokości emerytury policyjnej, ponieważ nie zaistniała żadna okoliczność wynikająca z art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy zaopatrzeniowej.

(decyzja k. nienum. akt MSWiA)

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach pozwanego organu emerytalnego oraz załączonych do akt sprawy, a także na podstawie zeznań wnioskodawcy. Strony postępowania nie zakwestionowały materiału dowodowego zebranego w sprawie w zakresie zgromadzonej dokumentacji, dlatego należało przyjąć wiarygodność tych dowodów.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

W dniu 1 stycznia 2017 r. weszła w życie ustawa z dnia 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. z 2016 r. poz.), na mocy której wprowadzono art. 13b ustalający katalog cywilnych i wojskowych instytucji i formacji, w których służba od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 31 lipca 1990 r. jest uznawana za służbę na rzecz totalitarnego państwa. Ustawa zmieniająca

wprowadziła także zasady ustalania wysokości policyjnej emerytury i renty inwalidzkiej nakazując stosowanie art. 15c i 22a ustawy. Przepisy te stanowią, iż w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi 0% podstawy wymiaru - za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b i 2,6% podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz 2-4. Wysokość emerytury ustalonej zgodnie z tymi przepisami nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłacanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (art. 15c).

Powołany, a zastosowany wobec wnioskodawcy przepis art. 15c wprowadzono na mocy art. 1 ustawy z 16 grudnia 2016 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym i jest to już druga regulacja powodująca obniżenie emerytur osób, które pełniły "służbę w organach bezpieczeństwa PRL", które to pojęcie obecnie zastąpiono pojęciem "służby na rzecz państwa totalitarnego".

Wnioskodawca, na mocy wskazanych przepisów i decyzji wydanej w ich wykonaniu został ograniczony w prawach emerytalnych. Ponadto naznaczono go, jako współuczestnika systemu bezprawia, obniżając jej świadczenie emerytalne bez badania jakichkolwiek czynów i ewentualnej - indywidualnej winy. Jednocześnie przyjęto związanie sądów krajowych ustawodawczym wymiarem sprawiedliwości.

Należy podkreślić, że dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy istotnym był fakt, że wnioskodawca nie odwołał się od decyzji z 6.06. 2017 r. obniżającej jego świadczenie emerytalne, która tym samym stała się prawomocna i ostateczna.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j. Dz.U. z 2022 r., poz. 1622 ze zm.; dalej ustawa o zaopatrzeniu) decyzja organu emerytalnego ustalająca prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia ulega uchyleniu lub zmianie na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli:

- 1) zostaną przedstawione ***nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności faktyczne***, które mają wpływ na prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub wysokość świadczeń pieniężnych z tytułu tego zaopatrzenia;
- 2) decyzja została wydana w wyniku przestępstwa;
- 3) dowody, na podstawie których ustalono istotne dla sprawy okoliczności faktyczne, okazały się fałszywe;
- 4) decyzja została wydana na skutek świadomego wprowadzenia w błąd organu emerytalnego przez osobę pobierającą świadczenie;
- 5) decyzja została wydana w oparciu o inną decyzję lub orzeczenie, które zostało następnie uchylone, zmienione albo stwierdzono jego nieważność;
- 6) ***przyznanie świadczeń lub nieprawidłowe obliczenie ich wysokości nastąpiło na skutek błędu organu emerytalnego.***

Należy podkreślić, że ubezpieczony we wniosku wskazał wyłącznie, że wnosi o przeliczenie świadczenia , w związku z utrwalonym orzecznictwem sądów ubezpieczeń społecznych, z uwzględnieniem wytycznych wyrażonych w uchwale SN z dnia 16 września 2020 r, III UZP 1/20. Nie powoływał się na żadne inne nowe okoliczności ani dowody. Nie wskazywał na błąd organu rentowego.

Tego też dotyczyła sporna decyzja.

Wnioskodawca dopiero **w odwołaniu** wskazał, jako podstawę jego wniosku o ponowne ustalenie wysokości emerytury - art. 33 ust. 1 pkt 1 i pkt 6 cytowanej ustawy, podając, że nową okolicznością według niego jest uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 roku wydana w sprawie o sygn. akt III UZP 1/20, natomiast jako błąd organu rentowego wskazał brak uwzględnienia okoliczności i dowodów wynikających z akt IPN, a koniecznych dla ustalenia zaistnienia przesłanki służby na rzecz totalitarnego państwa. Według wnioskodawcy nowym dowodem są akta IPN.

Sąd Okręgowy zważył, że według powołanej przez skarżącego uchwały Sądu Najwyższego kryterium służby na rzecz totalitarnego państwa określone w art. 13b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka. Oznacza to, że należy wykazać, iż funkcjonariusz w swojej służbie w czasach PRL naruszył podstawowe prawa i wolności innych osób, zwłaszcza osób walczących o niepodległość, suwerenność i wolną Polskę. Jeśli nie zostanie to dowiedzione, a ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na organie emerytalnym, wówczas były funkcjonariusz nie będzie miał automatycznie obniżonego świadczenia. Przy czym sąd nie jest związany treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez IPN zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegi służby) jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów). Informacja o przebiegu służby nie jest władczym przejawem woli organu administracji publicznej, jest oświadczeniem wiedzy i nie rozstrzyga konkretnej sprawy administracyjnej w stosunku do konkretnej osoby (por. w tym zakresie postanowienie SN z dnia 9.12.2011, II UZP 10/11, postanowienie NSA z dnia 12.01.2018, I OSK (...)).

Podkreślić należy, że „nowe okoliczności i nowe dowody”, o których mowa w artykule 33 cytowanej ustawy z 1994 r. to okoliczności i dowody, które istniały w dacie wydania decyzji przyznającej prawo do świadczeń z ubezpieczenia (zabezpieczenia) emerytalnego, lecz nie zostały uwzględnione przez organ rentowy (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 5.11.2015 r., III AUa 1889/14).

W ocenie Sądu Okręgowego uchwała Sądu Najwyższego nie jest ani nowym dowodem, ani nową okolicznością faktyczną w sprawie, która nadto nie występowała w dniu wydawania decyzji w 2017 r., zatem brak było podstaw do wznowienia postępowania i uwzględnienia wniosku ubezpieczonego na tej podstawie (art. 33 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym). W tej części odwołanie nie zawiera tym samym żadnych uzasadnionych podstaw i jest w całości bezzasadne.

Dokonując takiej oceny Sąd Okręgowy w pełni podzielił także pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z 9 czerwca 2021 r. w sprawie III USKP 145/21, w którym co prawda Sąd Najwyższy badał sprawę dotyczącą renty rodzinnej po zmarłym funkcjonariuszu MO, ale wśród poczynionych rozważań zawarł też mające charakter uniwersalny dla analogicznych, tak jak niniejszej sprawie, przypadków, trafnie podkreślając, że "prawomocne decyzje organu emerytalnego ustalające prawo do renty rodzinnej, wydane od 1 stycznia 2017 r. nie mogą być przedmiotem postępowania wszczętego na podstawie art. 2 ustawy zmieniającej z 2016 r., ponieważ nie obejmuje ich dyspozycja tego przepisu. W takich sytuacjach organowi pozostaje weryfikacja, czy w sprawie nie została spełniona jedna z enumeratywnych przesłanek wymienionych w art. 33 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, uprawniających do zmiany lub uchylecia decyzji na wniosek lub z urzędu. Należy przy tym wskazać, że ten ostatni przepis w dniu wejścia w życie ustawy zmieniającej z 2016 r. ograniczał możliwość weryfikacji prawomocnej decyzji tylko do sytuacji, w których zostaną przedstawione nowe dowody lub ujawnione nowe okoliczności, które mają wpływ na prawo do świadczeń albo ich wysokość. Od dnia 18 kwietnia 2017 r. rozszerzeniu uległ katalog sytuacji, w których jest dopuszczalne uchylene lub zmiana prawomocnej decyzji (ust. 1), jednak takie możliwości są ograniczone w czasie (ust. 4). Aktualnie zatem (od 18 kwietnia 2017 r.) ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy przewiduje możliwość uchylene lub zmiany decyzji ustalającej prawo do zaopatrzenia emerytalnego lub ustalającej wysokość świadczeń także w przypadku błędu organu rentowego (art. 33 ust. 1 pkt 6), ograniczając czasowo możliwość stosowania tego instrumentu do 3 lat od wydania pierwszorazowej decyzji".

Sąd Najwyższy w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy zaznaczył, że należy mieć na uwadze to, że organ emerytalny nie wycofał z obrotu decyzji z 2017 r. (ani jej nie zmienił jej, ani jej uchylił) w trybie art. 33 ust. 1 pkt 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Tym samym doszło do wydania decyzji, która dotyczy sprawy już

poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zgodnie z art. 11 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się między innymi przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Oznacza to, że zgodnie z zasadą praworządności wyrażoną w art. 6 k.p.a. nie jest możliwe wydanie decyzji dotyczącej sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Taka okoliczność byłaby również przesłanką stwierdzenia nieważności powtórnej decyzji zgodnie z art. 156 § 1 pkt 3 k.p.a.

Konkludując SN stwierdził, że bez wzruszenia decyzji z 2017 r. nie jest możliwe ponowne ustalenie wysokości świadczenia rentowego strony odwołującej, bowiem ponowne rozstrzygnięcie przez organ sprawy załatwionej wcześniej decyzją ostateczną jest możliwe tylko po uchyleniu pierwotnej decyzji w ustalonym przez prawo trybie (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 maja 1981 r., SA 895/81, (...) 1981 Nr 1, poz. 47), w tym wypadku - po uchyleniu lub zmianie decyzji z 2017 r. w trybie art. 33 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Sąd jest bowiem związany ostateczną decyzją administracyjną wydaną przez uprawniony organ w powierzonym mu ustawą przedmiocie do czasu jej uchylenia lub stwierdzenia nieważności w postępowaniu administracyjnym - art. 16 § 1 k.p.a. (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 9 października 2007 r., III CZP 46/07, OSNC 2008 Nr 3, poz. 30; postanowienie Sądu Najwyższego z 4 czerwca 2009 r., III CZP 28/09, LEX nr 508951 i np. wyroki Sądu Najwyższego z 11 lutego 2010 r., I CSK 312/09, LEX nr 565992 i z 5 czerwca 2009 r., I CSK 504/08, LEX nr 511981).

Przytoczony pogląd Sądu Najwyższego oraz cytowane wyżej argumenty na jego poparcie Sąd Okręgowy w niniejszym składzie w całości aprobuje, traktując jako własne stanowisko.

Natomiast co do podstawy prawnej, która została przedstawiona w odwołaniu, a mianowicie art. 33 ust. 1 pkt. 6 ustawy zaopatrzeniowej oraz powołanie się na nowy dowód w postaci akt IPN, to należy podnieść, że te okoliczności nie były podnoszone przez wnioskodawcę we wniosku, a tym samym nie były przedmiotem decyzji.

Natomiast w sprawie z odwołania od decyzji organu rentowego, jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu pracy i ubezpieczeń społecznych (postanowienie Sądu Najwyższego z 13 maja 1999 r., II UZ 52/99, OSNAPiUS 2000 nr 15, poz. 601). Należy przypomnieć, że w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych niedopuszczalne jest merytoryczne rozpoznanie żądań, które wykraczają poza zakres zaskarżonej odwołaniem decyzji. Przed sądem odwołujący się może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, nie może natomiast żądać czegoś, o czym organ nie decydował. Zasada ta koreluje z treścią przepisu art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., który nakazuje nowe żądania, dotychczas nierozpoznane, przekazać organowi rentowemu do rozpoznania./tak SA w Łodzi w wyroku z dnia 15 grudnia 2016 r., III AUa 2373/15, LEX nr 2196188/. Tym samym kontrolna rola sądu musi korespondować z zakresem rozstrzygnięcia dokonanego w decyzji organu rentowego, gdyż - stosownie do treści art. 477¹⁴ § 2 i art. 477^{14a} k.p.c.- w postępowaniu wywołanym wniesieniem odwołania do sądu pracy i ubezpieczeń społecznych sąd rozstrzyga o prawidłowości zaskarżonej decyzji w granicach jej treści i przedmiotu.

Wobec powyższego Sąd przekazał wniosek ubezpieczonego o ponowne przeliczenie emerytury policyjnej w zakresie dotychczas nierozpoznanej podstawy wznowienia – art. 33 ust. 1 pkt.6 oraz art. 33 ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej – w zakresie nowego dowodu w postaci akt IPN do rozpoznania organowi emerytalnemu.

Mając na względzie wszystkie wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie w pozostałym zakresie, jako bezzasadne.